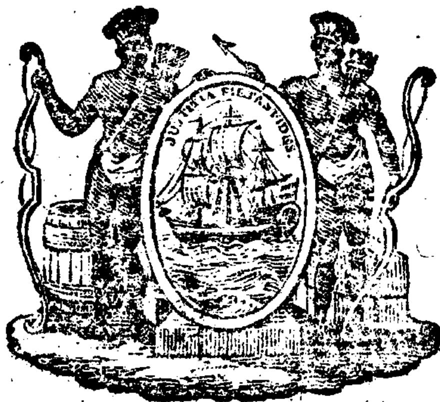
N°. 83. A°. 1835.

ZATURDAG, den 24sten OCTOBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE - STAND.

PARAMARIBO, *den 22 October 1835.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: DANIEL CORONEL, *jongman*, van de *Portugeesche Israëlitische Gemeente* en LUNA COHEN LOBATO, *jonge dochter* mede van dezelfde Gemeente, en alhier woonachtig.

In kennisse van mij,
De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand.
T. M. SCHOTBORGH,
2de Kommies.

BUITENLANDSCHE NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nederlandsche Couranten tot en met den 23sten Augustus 1835.

Nederlanden.

BREDA, den 25 Augustus.

In een door den heer *Borrego* te Parijs uitgegeven werk over de Spaansche schuld, worden de inkomsten van Spanje jaarlijks op 450,000,000 realen geschat, de behoefte tot dekking der uitgaven, waaronder het amortisatie fonds voor de staatsschulden, beloopt daarentegen 399,000,000 realen en het bedrag van de geheele op het laatst van 1833 gelikwideerde en niet gelikwideerde staatsschuld 27,903,308,892 realen, waarvan het kapitaal der intrestgevende schuld op 15,831,475,611 realen en de hiervan te betalen loopende en achterstallige intressen op 791,345,175 realen wordt berekend. Het gezamelijk bedrag der hieronder begrepen, sedert het jaar 1823 door de koninklijke regering gesloten leeningen wordt op 2,650,266,633 realen kapitaal en 122,410,100 realen interessen geschat. Deze verbazend groote schuld, die Spanje neder drukt, spruit voornamelijk voort uit de regering der drie laatste koningen, *Karel III*, *Karel IV* en *Ferdinand VII*. Bij het overlijden van *Ferdinand VI* bestond de staats schuld slechts uit 1,260,521,565 realen, Tijdens het overlijden van *Karel III* was zij, ten gevolge van den oorlog tegen Engeland, alreeds tot 2,610,000,000 realen aangegroeid. De oorlog tegen Frankrijk bij de eerste coalitie onder *Karel IV* koste Spanje 4,700,000,000, en die welke gezamelijk met Frankrijk tegen Engeland is gevoerd 4,268,007,263 realen. De gevolgen van dezen oorlog, gepaard met de overigens slechte huishouding van *Karel IV* vermeerderde de publieke schuld onder zijne regering met ongeveer 4,000,000,000 realen. Daarbij kwam nog eene nieuwe schuld van 2,000,000,000 realen gedurende het tijdvak der eerste restauratie in den jare 1814 tot 1820, waarbij onder de constitutionele regering nog 1,175,384,918 realen zich voegden. Deze laatste som maakte onder de toenmalige regering geheel alleen de loopende schuld van Spanje uit, en was ten minste de eenige waarvan de interessen ten laste kwamen van den staat, want de vroegere schuld werd door nationale goederen betaald. Bij de tweede restauratie werden deze goederen deels aan de bezittingen van den staat getrokken en deels aan de geestelijkheid teruggegeven, wordende alzoo de koopers zonder schadeloosstelling van hun eigendom berooid."

— Op de in sommige Duitsche nieuwsbladen geopperde vraag, of ook het beschaafde Europa het verder doordringen en uitbreiden van de thans in het Oosten heerschende pest, te duchten heeft, wordt in andere dagbladen in zooverre ontkennend geantwoord, als, volgens de meening des schrijvers, de Oostersche pest, ten gevolge van hare volstrekt contagieuse geaardheid (zij deelt zich namelijk slechts door onmiddelijke aanraking met besmette personen en goederen mede) door goede quarantaine-maatregelen zeer stellig kan worden afgeweerd, en zelfs, wanneer zij in eene met de Levant handeldrijvende koopstad uitbrak, gemakkelijk in hare geboorte is te stuiten. Het is de Europeanen, sedert zij de quarantaine-maatregelen hebben ingesteld, ook inderdaad gelukt, de pestziekte, die vroeger menigmaal naar Europa oversloeg, binnen haar eerste, oorspronkelijke land, de Levant (Europisch-Turkije mede gerekend) te bepalen, en de laatste meer algemeene uitbreiding der pest had plaats gedurende de jaren van 1703 tot 1713. Toenmaals geraakte deze plaag door Zweden en Denemarken naar Hamburg, alwaar zij omtrent 10,000 personen wegrukte. Sedert heeft zij zich in Europa (Turkije niet medegerekend) niet weder algemeen kunnen verspreiden; slechts enkele steden, Marseille in 1720 en Moskou in 1771 werden door het invoeren van den geesel zwaar geteisterd. In het jaar 1815 drong de pest tot aan Fiume (in Istria) door, en in November barstte zij zelfs uit te Noja, een stadje vier mijlen van de Adriatische Zee gelegen, doch verspreidde zich, hoewel eerst den 29 December een kordon rondom de stad werd getrokken, niet dieper landwaarts in. Gedurende den laatsten Turkschen veldtogt, in welken de Russen, gelijk men weet, tot aan Adrianopel oprukten, hebben deze schrikbarend door de pest geleden; niet te min wist men haar door kordons en quarantaine-maatregelen van de niet onmiddelijk tot het tooneel des oorlogs behoorende, provincien af te weren. Gelijk men uit de aangehaalde voorbeelden ziet, behoeft men dus voor het doordringen en de uitbreiding der pest niet zeer beducht te zijn, en zulks in weerwil de gemeenschap met de Levant, zoowel wat het politieke als mercantiele betreft, thans levendiger is dan in de laatste tien jaren.

— Volgens een schrijven uit Semlin van den 25sten Julij, liepen er in Servie niet zeer geruststellende geruchten opzigtelijk de reis van vorst *Milosch* naar Konstantinopel. Het volk scheen te gelooven, dat zoo hem al geen levensgevaar dreigde, hem echter een dergelijk lot als dat van den deij van Tripoli te wachten stond. Zulks scheen zelfs op den vorst en die hem omgaven te hebben gewerkt, daar schoon alle toebereidselen waren gemaakt, er met de afreize zoozeer vertraagd werd, alhoewel van de zijde van Rusland de geruststellendste verzekeringen waren gegeven. Sedert den 18den bevond zich zelfs een over Widdin gekomen russisch generaal te Pojarevatz, die in last had den servischen vorst naar Konstantinopel en terug te begeleiden.

— Het grootste, tot dus verre bekende oorlogschip is de *Pennsylvanie*, hetwelk thans te Philadelphia op stapel staat; hetzelve is lang 220 voet, breed 60 voet en 51 voet diep, meet 3303 tonnen, voert 140 stukken geschut en kan 18,241 ellen zeildoek voor den wind ontwikkelen; de groote mast heeft eene lengte van 278 voet en een der ankers weegt 10,000 pond.

Redevoering van den Hertog DE BROGLIE,

in de Zitting der Kamer van Afgevaardigden, van 4 Augustus.

Mijne Heeren, een groote misdaad heeft Frankrijk met afgrijzen en verontwaardiging vervuld; zij heeft een helder maar droevig licht over den toestand der maatschappij verspreid. Gebiedende pligten hebben zich aan alle goede burgers, aan alle wijze mannen, aan het gouvernement geopenbaard. Wij zijn dankzeggingen schuldig aan de Voorzienigheid, die over dit Koningrijk waakt, en het redt door den Koning te redden; wij zijn een schitterend blijk van bewondering en liefde aan dezen grootmoedigen Vorst, waarlijk de Vader des Vaderlands, verschuldigd, wij hebben eene godsdienstige schatting van rouw en hulde te betalen aan de nagedachtenis van hen, welke rondom hem gevallen zijn; maar wij hebben ook te denken aan de toekomst en aan het land.

Frankrijk, bezorgd voor zijnen Koning, voor zijne instellingen, verheft deszelfs stem en eischt van het bestuur de bescherming, welke zij regt heeft er van te verwachten. Het is in den naam van Frankrijk, dat wij U, Mijne Heeren, hebben terug geroepen; het is voor haar, dat wij U de maatregelen komen voorstellen, die ons toeschijnen alleen geschikt te zijn, om den persoon des Konings en de Constitutie van den staat buiten gevaar te stellen.

Het kwaad is niet nieuw; reeds verscheidene jaren beijvert zich de rampzalige factiezucht, om de vruchten der regtmatigste omwenteling te bederven, en maakt beurtelings twijfelachtig de monarchy op het oogenblik, dat zij zich schijnt te bevestigen, de wetten, wanneer haar gezag herleeft, de welvaart, die zich ontwikkeld, de maatschappij, welke weder tot bedaren komt.

Frankrijk volgt sedert vijf jaren eene stem van voortgang en van gevaar te gader; nooit had het niet meer welzijn meer bekommeringen, nooit zoovele dagen van oorlog te midden van den vrede. Het gevaar, naauwelijks onder eene gedaante verwijderd, verschijnt weder onder eene andere; de bezorgdheid naauwelijks bedaard, ontwaakt weder, en de maatschappij, welke geluk en rust verlangt, welke in zich alle middelen gevoelt om gelukkig en gerust te zijn, is verpligt om te aller uur, tot hare veiligheid, de krachten te ontwikkelen, welke zij aan haren rijkdom en hare grootheid wilde wijden. Het openbaar gezag zegeviert met moeite over de worstelingen, waartoe haar de factiën noodzaken. U zelven, Mijne Heeren, hoeveel tijd, hoeveel pogingen, hoeveel veerkracht heeft van U de krachtdadige bescherming der orde niet gevorderd! En evenwel schijnt U de orde nog niet verzekerd, en evenwel blijft U allen nog eene groote mate van bezorgdheid voor de toekomst.

Wat ons betreft, Mijne Heeren, wij gelooven met vertrouwen aan het geluk van Frankrijk, aan de zegepraal onzer zaak. De gevaren hebben niets, dat ons ontmoedigt; zij toonen ons slechts de noodzakelijkheid van te handelen en het middel om hen te bedwingen. Vijf jaren van beproeving hebben onze harten en onze overtuiging geoefend, en Frankrijk weet thans hoe een groot volk de omwenteling, die het daargesteld heeft, beheerd.

Welke ook de onbeschaamdheid der partijen zij, hoe gevaarlijk zij ook nog moge zijn, zij zijn overwonnen, zij dagen ons niet meer uit, maar zij bestaan nog voortdurend; en elke dag brengt het kwaad, dat zij doen, en bovenal het kwaad, dat zij veroorzaakt hebben, aan het licht. Overal ontmoet men de verwoestende sporen van haren doorgang. Zij hebben de gemoederen een vergif ingestort, dat nog niet gereed is te verdooven. De vooroordeelen, die zij verspreid hebben, de driften, die zij hebben doen ontbranden, de ondeugden, die zij uitgebreid hebben, zijn nog in gisting; en zooal in dit oogenblik het rijk des oproers een einde genomen heeft, zoo duurt echter de zedelijke opstand nog voort. Eene doellooze

en breidellooze opgewondenheid, een ingekankerden haat tegen de maatschappelijke orde, eene blakende zucht om dezelve, tot wat prijs ook, omverre te werpen. eene hardnekkige hoop op daarin te slagen, de verbittering van het kwalijk gelukken, de onverzoenlijke vernedering der bedrogene ijdelheid, de schaamte van te zwichten, de dorst naar wraak, ziedaar wat er overblijft in de gelederen van die oproerige horden, welke de maatschappij overwonnen, maar niet uitgeroeid heeft.

Deze toestand zoude voortduren, hij zoude neteliger worden, Mijne Heeren, indien wij er niet een snelwerkend en heilzaam geneesmiddel aan toedienden. Duldt nog verder, dat de factiën, welke niet meer door het opvatten der wapenen, niet meer zelfs door bedreigingen, maar door eene trotsche verloochening, al de magten in de maatschappij aanranden; duldt dat zij op den helderen dag tegen het beginsel van het gouvernement des lands protesteren; duldt dat zij in het openbaar getrouwheid of verkleefdheid zweren aan een gouvernement, hetwelk Frankrijk niet meer wil, aan een gouvernement, dat zij nooit meer begeeren zal; duldt alzoo hetgene eenig vrij land nooit geduld heeft; en rekent er op, dat het leven der maatschappij niets dan een lange revolutionnaire crisis zijn zal. De orde, langzamerhand ondermijnd, zal broksgewijze, ineen vallen; men zal weldra twijfelen of er een gouvernement bestaat; het ontzag voor de wetten en de vrees, die het ontzag vervangt, zullen verdwijnen. Dank zij de schrik, der zwakken, den afkeer der wijzen, de maatschappij, door de oppermagt verlaten, zal aan uittering sterven, of, alleen in hare eigene werkkracht hopende, op hare beurt wetten, onvermogend om haar te beschermen, verachtende, zal zelve het geweld te hulp roepen. Maar alvorens zullen de heethoofden of kwaadwilligen, elken dag de vermetelheid hunner hoop vergroot hebben; zij zullen in hunne harten al die waakzuchtige driften ontketend hebben, tegen welke de wetten gemaakt zijn. Weldra, dronken van de bederfende beloften der partijen, weggesleept door derzelver trouwlooze aanmaningen, zullen zij met hunne hartstogten door drift beheerschte raadsvergaderingen besturen, en misdadige leeringen in misdaden veranderen.

Zoodanig zijn de kwalen, die ons aantasten zouden, Mijne Heeren, bijaldien wij dezelve niet in derzelver kiem verstikten; of liever zijn wij niet veroordeeld te zeggen, dat zij reeds ten deele verwezenlijkt zijn? Is het niet waar dat nooit eenig gouvernement in zijn beginsel, in zijnen vorm, in zijn opperhoofd, met meer schaamteloosheid, met meer verwoedheid, met meer straffeloosheid is aangetast geworden dan het gouvernement van het Charter van 1830. Is het niet waar, dat de partij van de vervallene dynastie onbeschaamdelijk Frankrijk voor haar als een erfgoed durft terug vorderen, en dat in plaats van haar verleden absolutismus door het ontzag voor de orde uit te wisschen, zet zij tot de tegenomwenteling aan door de regeringloosheid, en verklaart zich in staat van opstand tegen elken magt, wier regt nationaal is, en die Frankrijk in Frankrijk regeert?

Is het niet waar, dat de partij der republiek, nog zwart van den rook des strijds, zich staande met het geweer in den arm in het aangezigt van het gouvernement, dat zij ontkent en hoont, en stoutmoedig de burgers onder de vaan der revolutionnaire magt aanwerft, wier daarstelling zij reeds vooraf begroot. Eindelijk, is het geene daadzaak voortaan met bloedige trekken op het plaveisel onzer straten geschreven, dat onder het vuur der vijandige drukpers, dat onder de aanhoudende uitbarsting van barbaarsche theorien en verschrikkelijke lasteringen, er zich in den boezem der maatschappij, daar, waar die grove driften en die hevige geesten, die de orde noch te dragen, noch te begrijpen weten, zich eene duistere militie gevormd heeft van mannen, tot alles in staat, dweepziek en snood tevens, waar alle partijen recruten voor den opstand kunnen vinden, waar de staatkundige vadermoord volkomen gereede en volkomen gewapende armen aantreft.

Dit tafereel is niet dan al te waar, Mijne Heeren, en het is niet zonder smart, dat wij het voor u ophangen. Het kost ons veel, dat alles te zeggen; maar wij spreken voor eene moedige natie, welke sedert vijf jaren, met eene toenemende veerkracht, aan de aanvallen en de lagen der partijen, de magt van zijne rede en van zijnen wil tegenstelt. Hoe meer zij hebben durven bestaan, des te grooter is de natie geworden, en wij kennen geen tijdstip, waarin Frankrijk reden had om trotscher op zich zelve te zijn. Deszelfs wijsheid is genoegzaam om de bekwaamste gouvernementen te doen verstommen.

Zeker van den openbaren wil, vertrouwende op uwe hooge voorzigtigheid, vreezen wij niets, Mijne Heeren. Wij zien de kwaal, en wij gelooven het geneesmiddel te kennen. Hetzelve is geheel en al in de beginsêlen en de krachten van het constitutionele gouvernement. Gij herinnert u het programma van het politiek stelsel, dat wij ons beroemen staande te houden, *het charter en de vrede.* Het is tijd om het zonder voorbehoud te vervullen.

Het is door een zeer vreemd contrast, dat, terwijl het gouvernement zich met naauwgezetheid er bij bepaald om zich in de constitutionelen sfeer te houden, de partijen er nooit in gekomen zijn. Het charter tegen de oppermagt inroepende, hebben zij het charter nooit voor henzelven erkend. Het charter moest de gemeene wet der partijen zijn; onder de restauratie zelfs scheen zij het te zijn. Tegenwoordig is het charter de breidel der oppermagt en het speeltuig der factiën. De verachting van het charter, de nietigheid van het charter is hare vereenigings-leus. Laat ons het charter verdedigen, Mijne Heeren, laat ons aan hetzelve zijne regten wedergeven, herstellen wij zijne onschendbaarheid. Al de partijen tot den godsdienst van het charter terug te brengen, is op het beginsel zelfs van onze omwenteling terug te komen.

Het doel der wetten, welke u achtervolgens zullen aangeboden worden, is, om alle partijen in het charter te doen terugkeeren, door voorzigtigheid ten minste of vrees, als het niet door overtuiging is. Het charter stelt de staatkundige vrijheid daar, maar onder welken vorm? Onder dien van den constitutionelen monarchy. Alle partijen zijn vrij in den boezem der constitutionele monarchy. Zoodra zij er zich uitbegeven, is haar geene vrijheid meer verschuldigd; zij stellen zich zelven buiten de staatkundige wet; zij moeten niets meer ontmoeten dan de strafwet en de magten, welke door dezelve ter harer verdediging gewapend worden.

De vrijheid der drukpers beheerscht de andere instellingen niet; zij wordt zelve beperkt door de constitutie, waarvan zij een gedeelte uitmaakt. Het is een fondamenteel beginsel van het charter, dat is te zeggen, van de constitutionele monarchy, dat de monarch boven alle bereik, boven alle onderzoek is. De monarchy, de koning, zijne dynassie zijn in het charter, en even als dat, onschendbaar. Hen aan te vallen, hen in het openbaar te loochenen, is eene daad van oproer: en te midden der hartstogten, die ons omgeven, na de misdaden van Junij en April, na die van 1832 en van Julij 1835, is het een blijkbare aanslag tegen de veiligheid van den staat. Zoodanig, Mijne Heeren, zijn de denkbeelden, welke voorgezeten hebben bij de keuze der middelen, welke wij u zullen voordragen. Vrees niet, dat om de partijen te beteugelen wij dezelve nagevolgd hebben; en dat wij, het heilige gezag van het charter willende herstellen, wij zelve het niet zouden geëerbiedigd hebben. Wij vragen u niet, om eenigen waarborg te verzwakken, om eenige vrijheid op te heffen. Geene uitzonderings wetten; geene tijdelijke maatregelen. Zonder twijfel waarschuwen ons de omstandigheden omtrent onze pligten, en maken derzelver vervulling dringender en gemakkelijker. Maar niet enkel voor de tegenwoordige omstandigheden gemaakt. Zij zullen regtvaardig, nuttig, staatkundig zijn, zoo lang de constitutionele monarchy staat.

De vijandelijke partijen hebben, zoo als mij toeschijnt, slechts drie voorname waarborgen in te roepen: de persoonlijke vrijheid, de vrijheid der drukpers en de constitutionele orde der jurisdictien. Wij eerbiedigen deze drie waarborgen. De individuële vrijheid zal blijven, zoo als zij is. Wat de orde der jurisdictien betreft, wij lezen in het charter, dat de staatkundige misdaden en vergrijpen geoordeeld worden door de Cours d' Assises, etc., in zekere gevallen door de Kamer der Pairs. Het is volgens dien regel, dat onze wetten vervat zijn, en wij vragen in het geheel geen buitengewoon regtsgebied. Wat de vrijheid der drukpers aangaat, wij willen haar opregt en volkomen, maar constitutioneel. Wij stellen geene grenzen aan de discussie over de daden des gouvernements; wij stellen er, maar enkel géne in een juist gevoel van achting en welvoegelijkheid, voor de discussie over den publieken persoon, van de bewaarders en de agenten des openbaren gezags. Wij staan geene discussie toe over den Koning, over de dynastie, over de constitutionele monarchy. De drukpers, Mijne Heeren, kan geene meerdere regten hebben dan deze tribune. De Koning, de dynastie, de constitutionele monarchij, zijn binnen deze muren onder de sauve-garde van uwen eerbied en uwe wakende gestrengheid geplaatst; buiten deze muren moeten zij onder die de sauve-garde van gestrenge straffen geplaatst worden; wanneer die, waarin het strafwetboek voorzien heeft, niet voldoende zijn, moet men er andere instellen, welke de menschheid niet wraakt, maar die evenwel den misdadigers eenen schrik inboezemen geëvenredigd aan de groote zelve der misdaad. Men moet de geregelde jurisdictien, welke belast zullen zijn, die toetepassen, met middelen wapenen welke zelve regelmatig, maar tevens snel, regtstreeks en krachtig werkende zijn, om de doeleinden van de justitie te vervullen. Men moet zekerheid verleenen aan de magistraten en aan den burgers die dezelve uitoefenen: Voortaan moet het oproer, van de publieke plaatsen, verbannen, niet meer zijne toevlugt vinden, in het heiligdom der wetten alvorens er zijne kastijding te vinden.

De geest van de maatregelen welke wij u aankondigen, is zoo als gij ziet, overeenkomstig met de staatkunde, welke wij altijd gevolgd hebben, met die, welke sedert 1830 de overhand gehad heeft, met die, welke gij en uwe voorgangers zoo veel malen voor de eenigste nationale staatkunde verklaard hebt.

De gebeurtenissen bevestigen ons slechts te meer in de overtuiging, dat die staatkunde het welzijn van Frankrijk en de leid-ster van de monarchie van 1830 uitmaakt. Haar te laten varen, zoude zijn alles te verliezen; haar te verzwakken, zoude zijn gevaren te zoeken. Zoolang het vertrouwen des Konings ons in den post zal behouden, waarop wij zijn, zoolang de uwe ons de uitoefening van het gezag mogelijk zal maken, zullen wij aan de meermalen beproefde beginselen onwrikbaar getrouw blijven, en wij zullen onze pligten vervullen met al die vastheid, al de gestrengheid, welke de toestand vereischt.

Inderdaad, mijne Heeren; te midden van deze groote wanorde van denkbeelden, zijn er tegen de roekeloosheid en de onbeschoftheid der partijen, geene verschrikkelijke, maar krachtige en volkomen ten uitvoer gelegde wetten noodig. De weekheid, de beleefdheid ten minste zijn misschien aan de absolutie magt geoorloofd; zij kan die altijd door de willekeur opwegen. Maar het constitutioneel gezag moet de ongevoeligheid der wet navolgen. Hoe grooter de vrijheid is, des te minder moet het gezag, buigen. Het gouvernement heeft zich beijverd, om voor U zich te verbinden, al de magt welke de constitutie hetzelve verleent, te ontwikkelen, geene beschroomde en toegevende verschooningen moeten de slechte burgers stoutmoedig maken. De tijd is gekomen om hun te herinneren, dat zij eene schadelijke en zwakke minderheid heeft, welke de edelmoedigheid onzer instellingen beschermt, op voorwaarde dat zij vóór dezelve staan blijven.

Aldus, Mijne Heeren, hopen wij op den luiden wensch des lands te antwoorden. Overal verklaart zich het nationaal gevoel; en in deze kamer, waar wij dien gaarne ondervragen en hooren, hebben wij ontwaard, dat dezelve in overeenstemming was met onze bedoelingen; dat hij ons te gelijker tijd eenen gids en eenen steun aanbood. Het was onze pligt de eerste te zijn, en uwe deliberatiën weder te openen.

Door uitspraak, Mijne Heeren, gij hebt ook uw aandeel van verantwoordelijkheid in het bestuur des lands. De Goddelijke bescherming zal over dezen troon, dien moed en wijsheid beroemd maken. Uwe wijsheid en uw moed zullen, door het ontwapenen der factiën, welke hem bedreigen, voleinden wat het geluk van Frankrijk begonnen heeft.

Advertentiën.

(39505) A. SALOMONS, zal over *zes weken*, dag en datum, nader te bepalen, op publieke VENDU verkoopen:

1°. Een *ERF* met de daaropstaande Steenen Veeten en Put, gelegen aan den Hoek van de *Heeren-* en *Watermolen Straten*, L. A. N°. 31. (uitkomende aan het Kantoor van den Heer COLIN CAMPBELL.)

2°. Een *DITO DITO*, gelegen aan de *Wagenwegstraat*, L. C. No. 78; (over het voormalige Gemeente-Huis) — Beide aankomende den Boedel wijlen den Heer G. P. HEILBRON.

Inmiddels zijn dezelve op zeer billijke condition uit de Hand te Koop; informatie bij de Wed. G. P. HEILBRON qq.

Paramaribo, den 24 October 1835.

(39092) De ondergeteekende thans woonachtig aan de *Gravenstraat*, naast den Heer C. BENEDICTUS, presenteert te Koop: Boter: Z. M. Kaas, Aardappelen, Hammen, Broodsuiker, flesschen groene Thee, Seltserwater, alle soorten van Verfwaren, stoopen Korenten en Vijgen en veel meer andere GOEDEREN.

Paramaribo, den 23 October 1835.

J. E. SIMONS.

(39415) E. TOVAR vertrekt.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 22 dezer, de Nederlandsche Schoener, *Gouverneur Generaal Baron van Heeckeren*, Kapt. P. Mc. George, van *Coronie*.

UITGEKLAARD.

Den 22, het Schip *Koophandel*, Kapt. F. Porken, naar *Amsterdam*; lading: 28 vaten en 1132 balen heele Koffij, 2 vaten en 231 balen gebroken dito, 5 balen schoone en 1 dito vuile Katoen, 1875 ℔ Rijst en 1454 ℔ Gomma.

UITGEZEILD.

Den 21, de Paket-Schoener, *Gouverneur Generaal Baron van Heeckeren*, Kapt. P. L. de Hazeth, naar *Curaçao*.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & Co.